

ÁDÁM TAMÁS

Szegélylécek

*Alkalmi vers az állandóságba,
Dukay Nagy Ádám emlékének*

Kicsit később jöttél, ázott verseket
gyűrögettel, szégyelltem magam,
mert én voltam a szerző. Ilyenkor
egy induló költő saját költeményeit
kiáltja a mindenségbe.

Határozottan bontottad a szövegek
kerítéseit, jókedvűen törted darabokra
a gondosan formázott szegélyléceket.
Ekkor még a Palócföld szántásain
olvastad a barázdákat.

Már akkor tudtam, valami nincs
rendben, amikor szobrot állítottál az
esőnek. Nagykabátodból víz
csöpögött tenyerembe. Fröccsöket
ittunk, könnyed keserűségünk
a pohár fenekén keményedett.

Elismerően, mégis félve festettem le
az általam befogott képet: súlyos
soraid között kormos mélység tátong.
Megadtad magad, bőröd alá
petróleum szivárgott.

Az Írók boltjában találkoztunk
legutoljára, a kakasülön átöleltük
egymást. Még nem döntötted el,
utolsó művednek mi lesz a címe. Egy
pusztuló műanyag nyakkendő
halcsont-csipesze – élcelődtem.

Máig nem tudom, mikor hagyta ott,
abban a kegyetlen versben.